

[Ømann.]

1. januar, om man dog ikke skulle have en forbedret fremmedarbejderpolitik. Jeg synes, der er mange ting at tage stilling til i dette spørgsmål, som unægtelig — og jeg forstår det — har meget stor interesse på arbejdspladserne og dermed vel også skulle have en betydelig interesse for regeringen.

Formanden: Jeg minder om, at ved første behandling drøfter man de principielle spørgsmål i forbindelse med fremsatte lovforslag.

Arbejdsministeren (Erling Dinesen): Det var ikke min mening at ville blande mig i denne diskussion, men hr. Ømann har jo bedt om at få lidt oplysninger omkring gæstarbejderproblematikken.

Jeg vil gerne først sige, at vi har omkring 16.000 registrerede fremmedarbejdere, der er vel i alt omkring 35.000 udlændinge her i landet, men de 16.000, som er registreret i fremmedarbejderregisteret, altså dem, der har været her i mindre end 4½ år, kommer hovedsagelig fra Jugoslavien, Tyrkiet, Pakistan og de arabiske lande, altså Middelhavslandene.

Det, jeg dernæst vil sige, er, at da en hel del af dem i god tro kom her til landet i 1970-71, fik vel 8.000-9.000 lov til at blive her til trods for, at vi havde en vis arbejdsløshed i foråret. Der var ikke tale om, at vi ændrede ved det fremmedarbejderstop, som allerede den tidligere regering gennemførte, og der er heller ikke tale om, at vi ændrer ved dette fremmedarbejderstop nu.

Så spørger hr. Ømann, om det er klogt nu at demonstrere dette hastværk, og nævner en del arbejdspladser, som har stemt nej, og her vil jeg gerne sige, at jeg kender i alt fald nogle arbejdspladser, som har stemt nej, men hvorfra man har rettet henvendelse til mig om at få fremmedarbejdere. For nylig fik en meget, meget stor virksomhed 25 tyske svejsere, fordi man ellers ikke var i stand til at effektuere de ordrer til tiden, som man havde inde. Det var altså med arbejdernes, med tillidsmændenes og med LOs fulde billigelse, at dette skete. Og jeg vil gerne understrege i forbindelse med det, der sker nu, at det er godkendt. Justitsministeren og jeg har været enige om at give adgang for EF-arbejdere, som i henhold til

det, der allerede er vedtaget, har ret til at komme her fra den 1. januar. De kan komme her til landet fra i morgen, men kun få arbejde på områder, hvor man ikke er i stand til at anvise dansk arbejdskraft. Den gamle regel gælder altså fortsat, og det er ganske i overensstemmelse med fagbevægelsens indstilling, ligesom arbejdsløshedskasserne også er enige heri.

Så siger hr. Ømann, at vi burde først udnytte de nordiske muligheder, og at de ikke er udnyttet endnu. Nu er det jo meget svært at sige noget om på forhånd, i hvilket omfang de nordiske muligheder er udnyttet. En hvilken som helst arbejdsgiver her i landet kan ved henvendelse til den lokale arbejdsformidling bede denne om at kontakte arbejdsformidlingen i Malmø, Gøteborg eller andre steder og sige: jeg ønsker de og de arbejdere, den og den arbejdskraft. Er I i stand til at hjælpe os med denne arbejdskraft? Det kan jo ikke være, om jeg så må sige, arbejdsministeriet eller arbejdsmarkedsmyndighederne, der selv skal gøre dette, de må have henvendelser fra de arbejdsgivere, som kan dokumentere et behov for arbejdskraft, der ikke kan tilfredsstilles af danske arbejdere. Jeg vil gerne understrege, at jeg har gjort arbejdsformidlingskontorerne opmærksom herpå — det var i øvrigt overflødig, for man var fuldt opmærksom på denne problemstilling — og i den meddelelse, der er gået ud om det, har jeg da også understreget, at det frie nordiske arbejdsmarked fortsat eksisterer, og at de arbejdsgivere, der ønsker f. eks. svenske arbejdere — man har vel omkring 120.000 arbejdsløse derovre i øjeblikket — blot kan rette henvendelse til den danske arbejdsformidling, så bliver der etableret kontakt til den svenske arbejdsformidling.

Jeg har ikke det ringeste imod, at arbejdsmarkedsudvalget bliver indkaldt — det er ikke noget, jeg skal tage stilling til — for at drøfte disse ting. Jeg har i forvejen givet formanden for arbejdsmarkedsudvalget tilsagn om på det første møde i dette udvalg at tage ikke blot dette spørgsmål, men også en række andre vigtige arbejdsmarkedspolitiske spørgsmål op til drøftelse.

Jeg mener altså i og for sig, at det er en helt naturlig ting, der er sket her. Jeg ville ikke finde det rimeligt at imødekomme den række af ønsker, der har været om at få fjer-